

Lumous löytyi rannalta

Silmäni räpähtivät auki. Haukoin henkeä ja pakotin itseni istumaan. Olin taas nähnyt unta sinusta. Epätoivoista, ihanaa unta, jossa sain hetken olla sylissäsi. Kunnes taas heräsin. Päivät olivat painajaisista, sillä silloin en voinut ikinä nähdä sinua ja tajusin kuvottavan selvästi, kuinka kaukana olit. Se ajatus sai joskus minut jopa oksentamaan.

Kerran olin kakonut epätoivoa ulos itsestäni myöhään illalla, koulun parkkipaikalla. Juotuaani rajojani naurettavasti liikaa ja heittäytyttyäni polvilleni kivusta. Silloin olin ollut varma, että nyt minä kuolen. Kuolen, kuolen, kuolen. Mutta eihän se haittaa. Se ei haittaa, koska sitten pääsen taas sinun luoksesi.

Istuessani sänkyäni laidalla olin hetken aikaa varma, että seinät kaatuisivat päälle. Palasin uneeni yhä uudestaan ja uudestaan. Lopulta olin vakuuttunut, että tässä unessa oli ollut jotakin erilaista. Ranta ja sinun kauniit kasvosi heijastumassa meren pinnasta. Ranta, sinne minun pitäisi mennä.

Lähdin juoksemaan. En ottanut kenkiä, en tarvitsisi niitä mihinkään. Tunsin kivet jalkojeni alla, sekä pehmeät nurmitupsut, jotka kutittivat jalkapohjiani, kun juoksin. Minun pitäisi mennä nopeinta reittiä. Rantakallioiden yli suoraan hiekkarannalle, meidän omalle lahdellemme. Kukaan muu ei ikinä ollut tiennyt siitä, se oli ollut meidän salaisuutemme. Oma paratiisimme.

Saavuin rannalle ja tuuli viskeli ruskeita, pitkälle selkään ulottuvia hiuksiani villisti joka suuntaan. Se kuiski nimeäni ja sillä oli sinun äänesi. Aallot hyräilivät hiljaa lohdullista melodiaa. Ne kutsuivat minua luokseen ja minä menin. Astelin hitaasti lämpimään rantaveteen.

Oli kesä, vaikka kaikki vuodenajat olivat kuolemasi jälkeen tuntuneet koleilta. Ei minulla ollut kesää ilman sinua. Kahlasin syvemmälle, sillä aallot pysyivät minua. Niillä oli sinut. Heittäydyin veteen kellumaan ja annoin silmiäni painua kiinni, ne olivat niin valtavan raskaat. Minut valtasi rauha. Rauha, rauha, rauha. Sinä silitit hiuksiani. Tunsin tutun kosketuksesi. Olin juuri vajoamassa pinnan alle sinun luoksesi, kun yhtäkkiä kuulin sinun tutun, lempeän äänesi. "Lumous löytyy rannalta, et löydä sitä ikinä, jos annat itsesi nyt hukkuu."

Todellisuus jysähti eteeni. Todellisuus ja pakokauhu. Olin jo puoliksi uppeluksissa. Nousin hätääntyneenä ylös ja rämmin kakoen pois vedestä. Yskin niin rajusti, että kehoni painui kaksin kerroin kivusta. Puoliksi syljin tai oksensin, en ollut varma kumpaa se oli. Minusta tuntui, kuin olisin ollut hukkumaisillani rannalla. Silmiä kirveli. En tiennyt johtuiko se kyynelistä vai suolavedestä, luultavasti molemmista. Annoin kyynelten valua pitkin poskia, sillä en jaksanut enää väkisin estää niitä tulemasta. Ja mitä väliä sillä oli, kun seisoin yksin rannalla. Silmiäni suolavesi sekoittui hiuksistani tippuvaan ja koko kehoni huusi kivusta.

Nostin kyynelten sumentaman katseeni merelle ja halusin huutaa, mutta lopulta päädyin vain kuiskaamaan: "Minä kaipaen sinua." Ei vastausta, vain tuulen raju puuska. Mutta tuuli tunsu tuskani ja luotin sen vievän sinulle itkuisen viestini.

Ja se vei. Vei, koska kun kävelin kompastellen pois rannalta tuuli palasi lempeämpänä. Se tarttui hiuksiini ja sen mukana tunnistin sinun äänesi. ”Minäkin kaipaen sinua, mutta et löydä etsimääsi tuolla tavalla, lumous löytyy rannalta.”

Enkä minä ymmärtänyt yhtään. En ymmärtänyt mitä tarkoittit ja mitä tuolla hait. Ei ollut mitään lumousta, ei pienintäkään lupausta huomisesta. Lähdin turvonnein silmin kävelemään kohti taloa, joka ei enää pitkään aikaan ollut tuntunut kodilta. Mutta en minä tiennyt miksi muuksikaan sitä olisin voinut kutsua.

Nyt viisi vuotta myöhemmin ymmärrän, mitä sinä silloin tarkoittit. Minulla on uusi koti ihan vanhan kaupungin keskustassa. Koti, joka tuntuu kodilta. Olen saanut ystäviä, joista aina niin unelmoin. Uutta kumppania minulla ei ole, koska sinä tulet aina olemaan ainut rakkauteni. Käyn haudallasi joka perjantai, niin tänäänkin. On tuulinen sää ja syksyn kaunis ruska on tehnyt koko luonnosta täydellisen epätäydellisen roiskevärimalauksen.

Kävelen hautausmaan poikki sinun luoksesi. Hautasi on kaunein kaikista. Hymyilen haikeasti ja ajattelen, että edes kuolleena et pysty poistamaan sinusta aina hehkuvaa loistoa. Asetan haudallesi kynttilän sekä punaisia Daalioita. Olin kerran kysynyt lempi kukkaasi ja sinä olit vastannut Daalia. Kun olin kysynyt miksi, sanoit että ne muistuttivat sinua auringonlaskuista. Niissä oli samanlaista herkkää kauneutta. Silloin olin vain hymyillyt ja ajatellut, että nämä olivat taas niitä sinun juttujasi. Mutta nyt katsoessani kaunista kimppua haudallasi ajattelen, että ne tosiaan jollain kieroutuneella tavalla muistuttavat auringonlaskuja.

Istun maahan hautasi viereen, en välitä vaikka maa on syksyn sateista hiukan kostea. Suljen silmäni ja kuiskaan syystuuleen: ”Kiitos, että silloin kielsit minua hukkumasta. Olit oikeassa kuten aina. Lumous tosiaan löytyi rannalta. En olisi löytänyt sitä mitenkään meren hurjista aalloista. Rannalla voin tuntea tuulen ja kuulla sinun tutun, taikaa tihkuvan äänesi. Jos olisin hukkunut mereen, aallot olisivat sen vieneet minulta lopullisesti. Riistäneet sen pienenkin palasen, mikä minulla sinusta vielä on jäljellä. Olen sinulle ikuisessa kiitollisuudenvelassa ja tulen rakastamaan sinua aina.” Yksi kyynel vierii suupieleen ja annan sen valua pitkin leukaluuta, kunnes se tipahtaa maahan. Hautasi viereen.

Hengitän vielä hetken syksyn raikasta tuoksua, kunnes avaan silmäni. Kampean itseni ylös ja käännän selkäni. Lähdän kävelemään, mutta pysähdyn vielä vilkaisemaan taakseni. Hymyilen ja huokaan: ”Ne sinä saat, kyyneleeni sekä ikuisen rakkauteni.”